

EL MICALET GALÀCTIC

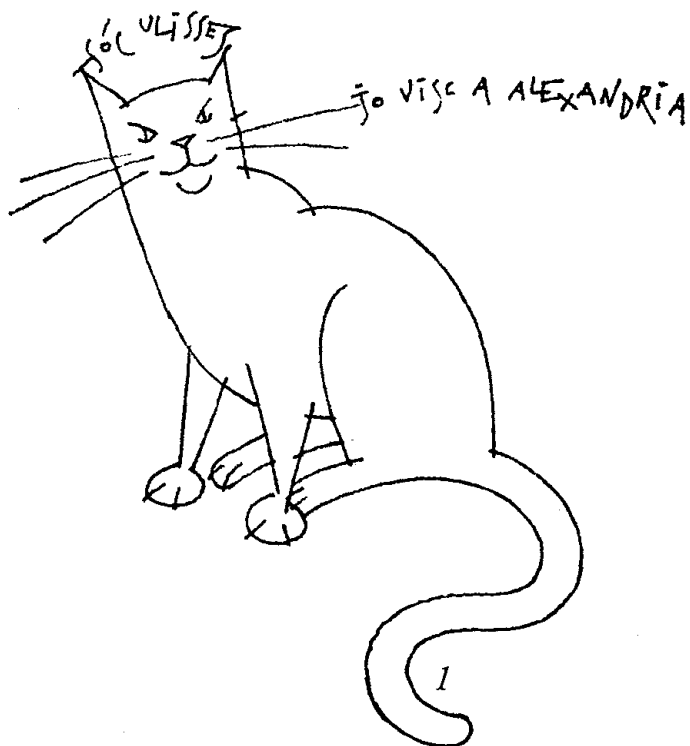

Ulisses, el meu gat

Josep Franco

Dibuixos d'Enric Solbes

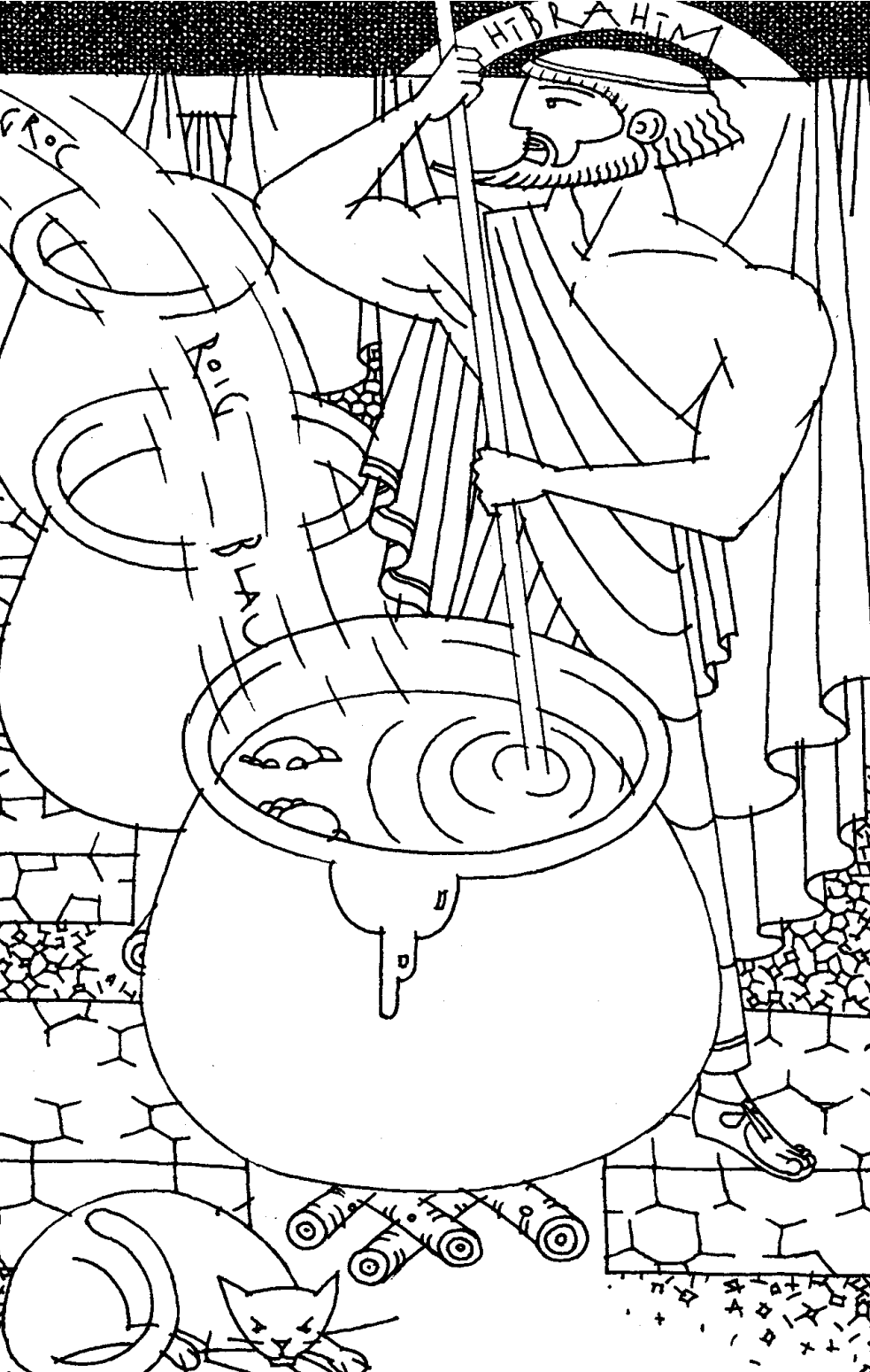
Abans de viure les aventures que l'havien de convertir, almenys durant unes hores, en el centre d'interés dels mitjans de comunicació més influents i prestigiosos del món, Ulisses era només un gat siamés normal i corrent: una miqueta aspre, com tots els seus congèneres, i una miqueta mandrós, com tots els animals intel·ligents.

Per aquell temps, Ulisses vivia feliç al barri dels tintorers d'Alexandria, en una casa de tela, fang i fusta, construïda temps arrere pel seu primer amo, el tintorer Hibrahim, que havia après

aquell ofici treballant als millors obradors de la ciutat, on els vells mestres milisis, turcs i edetans canviaven el color de les teles com per art de màgia. El gat va arribar a aquella casa quan era només un cadell prim i orellut que bevia llet tèbia, eriçava els pèls del llom en intuir alguna molèstia i passava nits senceres sospirant a la lluna.

Un vell mariner persa, que no tenia diners per a pagar el tint d'una capa arnada, va preguntar si podia pagar amb el seu gat, que era màgic i tenia un valor incalculable. Allò, almenys en aquell moment, era una bona trola; però Hibrahim, que era un tros de pa, va pensar, en veure'l, que aquell pobre gatet viuria millor a sa casa que no en aquella barca bruta que feia aigua per totes les juntes, habitada per una colònia de rates com el braç i tripulada per mariners bruts i tristos, que ja feien prou si menjaven cada dia. De manera que el bon Hibrahim va fer com si creguera les lloances exagerades del mariner i se'l va quedar. I com que era molt aficionat a llegir bons llibres d'aventures, li va posar el nom d'Ulisses, en record d'un altre viatger famós que va recórrer el Mediterrani i va veure, també, personatges estranys, llocs sorprenents i cels desconeguts.

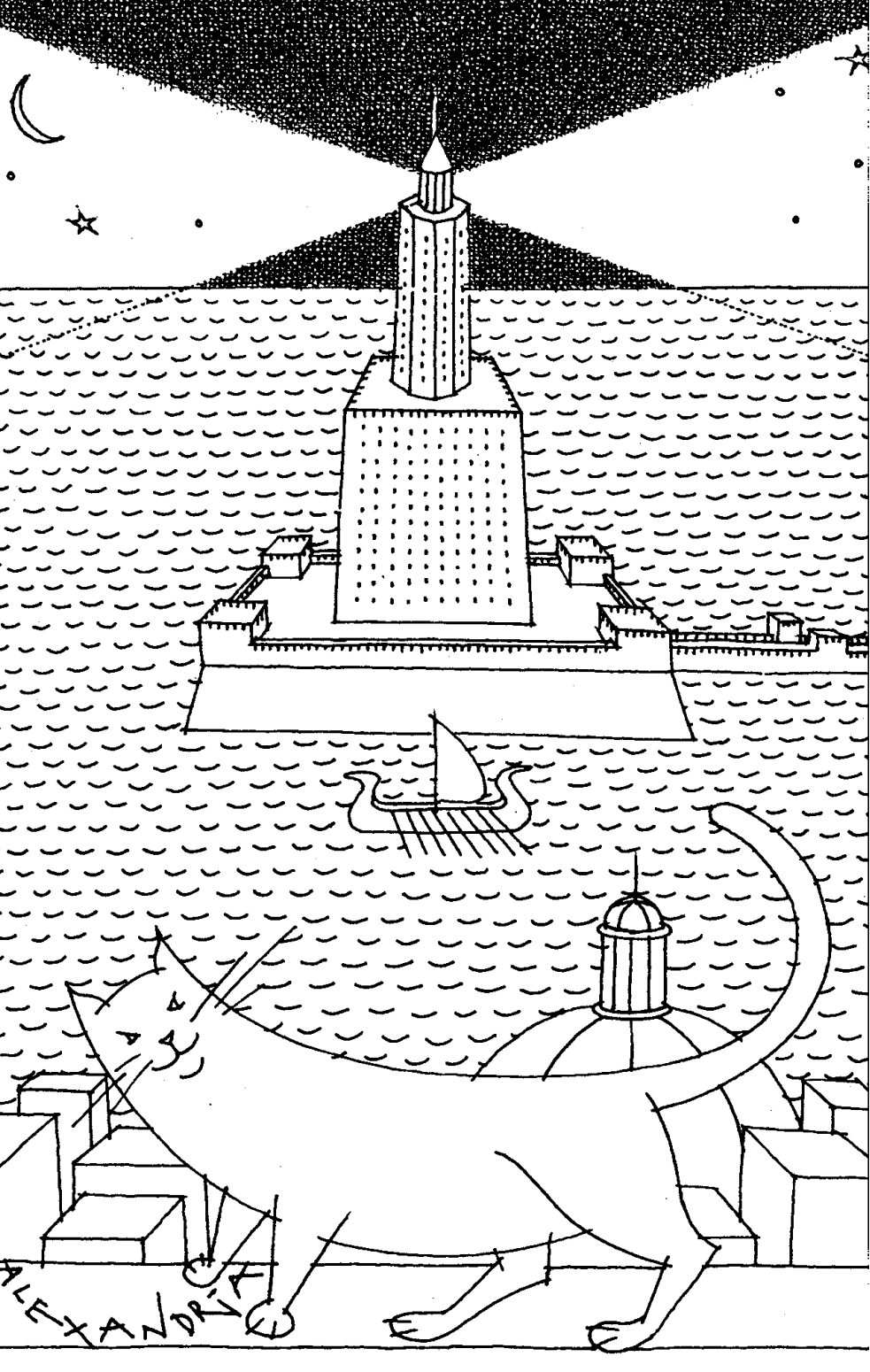
Des d'aquell dia afortunat, el que, molts anys després, havia de ser el meu gat, visqué a la casa

d'Hibrahim sense problemes, rodejat de tots els luxes que podria desitjar un felí jove i, encara que, de tant en tant, sentia l'enyorança de la mar, no hi trobava a faltar cap comoditat: menjava tant com volia, desapareixia de tant en tant per refugiar-se en la seua intimitat o compartia els jocs dels xiquets quan li abellia distraure's. Però allò que més li agradava era acompanyar el tintorer durant les seues llargues jornades de treball. A l'hivern, buscava la proximitat de les calderes on bullien els líquids multicolors arribats de tots els racons del món conegut; a l'estiu, buscava l'ombra de les teles a mig eixugar que Hibrahim estenia a la porta de sa casa.

Ja és ben fàcil de comprendre que, portant aquella vida que portava, Ulisses no tenia cap necessitat de buscar la felicitat felina fora de casa; però, com que era un gat jove i terriblement curiós, no parava en torreta. I la curiositat el va perdre una nit, mentre passejava, solitari i alerta, pels carrers i els terrats de la vella Alexandria.

En arribar als voltants d'un edifici enorme i molt luxós que sempre li havia fet gràcia, el gat va veure una finestra entreoberta i no va poder resistir la temptació de xafardejar una miqueta per aquells passadissos tan llargs i silenciosos que, de dia, segons que havia notat en més d'una ocasió, s'omplien

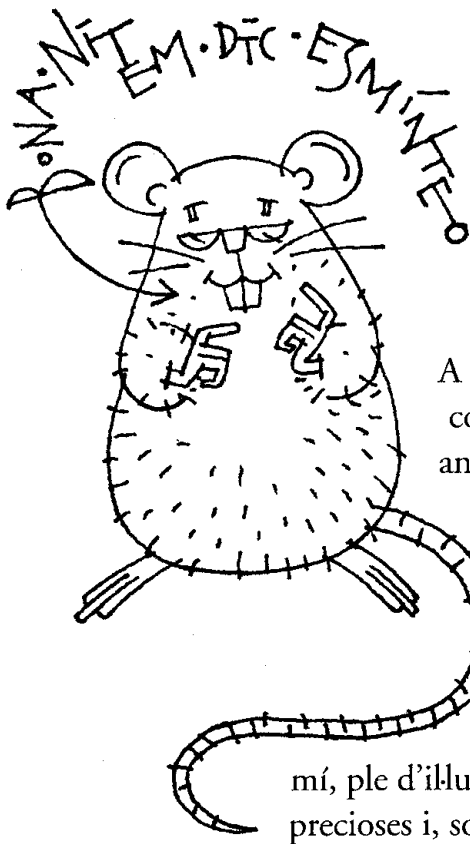

ALEXANDRIA

d'humans, generalment vells i amb cara de pocs amics, que arribaven a la ciutat des de les terres més llunyanes per a passar hores i hores asseguts davant d'unes taules i mirant uns objectes que el gat no tenia gens clar per a què devien servir.

Dins l'edifici, desert a aquelles hores de la nit, hi regnava un silenci sepulcral que contrastava amb el tràfec diürn. Milers i milers de llibres, rotllos i pergamins, grossos i prims, antics i nous, divertits i solemnes, meravellosos i vulgars, escrits en totes les llengües conegudes del món i, fins i tot, en algunes que ja no parlava ningú, s'hi arrenqleraven al llarg de centenars i centenars de prestatgeries, esperant pacientment l'arribada d'unes mans i d'uns ulls que volgueren comprendre els misteris del món i dels seus habitants.

Encuriosit i una miqueta nerviós per la novetat, Ulisses va pujar escales i va travessar passadissos llarguíssims fins que, en arribar a la tercera planta, va sentir un soroll sospitós i va notar l'oloreta familiar d'un ratolí. Amb tota la precaució del món, ara veloç com una sageta, ara quiet com una estàtua, Ulisses va anar aproximant-se a una tauleta d'eben que hi havia enmig de la sala; quan es quedava quiet, ensumava l'aire amb els seus bigotets inquiets i els seus ulls resplendien com dues maragdes en la fosca.

A poc a poc, com fan les coses els gats, Ulisses va anar buscant un bon observatori i, finalment, va poder veure l'es-cena que havia imaginat: damunt la taula i havia un llibre gros de pergamí, ple d'illustracions multicolors i precioses i, sobre el llibre, dedicat a la plaent faena de rosegat-lo sense presses, hi havia un ratolí que devia ser molt vell, perquè tenia els pèls del llom grisos.

Com un llamp, Ulisses va botar damunt la taula i va posar la seua pota dreta sobre la cua inquieta del ratolí. Però el vell habitant de la biblioteca, en comptes de cridar, de posar-se nerviós o de demanar auxili, va continuar rosegant el pergamí com si res, molest només per la incomoditat que li causava la pota del gat sobre la seua cua, tan sensible. Per fi, quan es va cansar de rosegat-lo o de

dissimular, el ratolí va observar detingudament el visitant amb els seus ulls vius i sagaços i, en veure que no deia res, el va saludar molt amablement.

—Bona nit, senyor gat —li va dir, en una correctíssima llengua grega—, si fa vosté el favor d'amollar-me la cua, tindrè molt de gust de presentar-me.

Ulisses es va quedar paralytat, però va reaccionar al cap d'uns segons i apartà la pota immediatament, com si la cua d'aquell ratolí fóra una brasa.

—Em dic Esmínteo, per servir-lo —es va presentar el ratolí—. I no voldria que s'estranyara en sentir-me parlar. Ha de saber que, al cap i a la fi sóc

un ratolí de biblioteca; un ratolí vell, per altra part. He vist moltes coses, he sentit moltes converses i, sobretot, he rosegat molts i molts llibres al llarg de la meua vida. Ara, ja ho veu, només puc rosegat els més blanets, però li assegure que totes i cadascuna de les nits de la meua llarga vida, n'he après alguna cosa nova i útil.

